

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 493/2014-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť E. B., zastúpeného advokátom Mgr. Dávidom Štefankom, Kutlíkova 17, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžd 27/2013 zo 16. októbra 2013, ako aj postupom, ktorý mu predchádzal, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. B. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. januára 2014 doručená sťažnosť E. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“)

v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžd 27/2013 a jeho rozsudkom zo 16. októbra 2013 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava V sp. zn. ORP-P-375/V-OBCP-2011 z 27. júna 2011 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení platnom do 30. novembra 2011 pre porušenie povinnosti ustanovenej v § 8 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“), ktorého sa mal dopustiť tak, že dňa 13. marca 2011 v čase okolo 3.00 h v Bratislave na Šancovej ulici ako účastník cestnej premávky – vodič nepoužil bezpečnostný pás. Za tento priestupok mu bola uložená pokuta vo výške 60 € a povinnosť nahradiť trovy konania 16 €. Proti tomuto rozhodnutiu sa sťažovateľ odvolal.

3. Krajský dopravný inšpektorát v Bratislave Krajského riaditeľstva Policajného zboru rozhodnutím sp. zn. KRP-P- DI-BCP-125/2011 z 9. augusta 2011 odvolanie sťažovateľa zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. Oba správne orgány svoje rozhodnutia odôvodnili tým, že obvinený z priestupku (sťažovateľ) ako vodič v rozpore s ustanovením § 8 ods. 1 zákona o cestnej premávke nepoužil počas jazdy bezpečnostný pás, hoci sa na neho nevzťahovala výnimka uvedená v § 8 ods. 1 písm. d) zákona o cestnej premávke. Sťažovateľ rozhodnutie správneho orgánu v poslednom stupni napadol žalobou o preskúmanie zákonnosti podľa § 247 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“).

4. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 3 S 194/2011 z 22. januára 2013 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) v spojení s opravným uznesením sp. zn. 3 S 194/2011 z 12. augusta 2013 (týmto uznesením krajský súd len opravil záhlavie rozsudku v časti týkajúcej sa označenia žalovaného, keď namiesto Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, Krajského dopravného inšpektorátu uviedol ako žalovaného Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky) zamietol žalobu sťažovateľa v celom rozsahu podľa § 250j ods. 1 OSP s odôvodnením, že sťažovateľ sa priestupku dopustil, lebo nebol

pripútaný bezpečnostným pásom ako vodič a z tohto konania bol správne a v súlade so zákonom usvedčený, keď protiprávne konanie žalobcu potvrdzuje predovšetkým videozáznam, ktorým je zaznamenaná skutočnosť, že žalobca nepoužil bezpečnostný pás. Krajský súd v konaní a rozhodnutiach správnych orgánov nezistil pochybenie.

5. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že správne orgány sa vôbec nezoberali jeho opakovanými tvrdeniami o nezákonomnom postupe hliadky, ktorej veliteľ sa proti nemu sústavne dopúšťa protiprávnej činnosti. Sťažovateľ ďalej poukázal na to, že neexistuje objektívny a hodnoverný dôkaz, ktorý by ho usvedčoval zo spáchania priestupku, podľa jeho názoru videozáznam zachytáva iba to, čo chceli zachytiť policajti, a jeho použitie ako dôkazu svedčí o jeho krivom obvinení.

6. Najvyšší súd sa nestotožnil s argumentáciou sťažovateľa a napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny.

7. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd „posúdil vec neobjektívne, nespravodlivo, nedôsledne, neodborne, v rozpore s logickou úvahou a dôkazmi. V dôsledku toho bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania priestupku bez dôkazu a len na základe tvrdení zaujatých policajtov, o ktorých je preukázané, že sústavne porušovali práva sťažovateľa nezákonnými zásahmi.“

Sťažovateľ v tejto súvislosti ďalej uviedol: „Dňa 13.3.2011 bola už nezákonná činnosť policajta voči sťažovateľovi dostatočne preukázaná, ale neboli vyvedené dôsledky. Tomu a udalostiam vyplývajúcim z vyššie uvedených dôkazov sťažovateľ prispôbil svoje správanie po zastavení. Ne protestoval ani neodporoval, aj keď otázky policajta boli inscenáciou nepravdivého obvinenia. Odpovedal vyhýbavo ale pravdivo, aby sa vyhol konfliktu. Vozidlo sťažovateľa však stálo a vtedy vodič nie je povinný byť pripútaný. Policajt sa sťažovateľa nepýtal, či počas jazdy použil bezpečnostné pásy. Teda záver súdu, že sa sťažovateľ priznal, nezodpovedá videozáznamu. Sťažovateľ sa priznal, že nie je pripútaný počas kontroly, ale nie počas jazdy. V konaní nebol predložený žiadny hodnoverný dôkaz o tom, že počas jazdy žalobca nepoužil bezpečnostný pás.

Uznesenie SKIS-170/IS-1-V-2011 zo dňa 10.5.2011... dokazuje, že zákrok nebol nahratý celý, lebo pokračoval kontrolou plynovej zbrane. Natáčali však už počas jazdy. Ale

asi bolo na ňom vidno, že sťažovateľ počas jazdy pás mal zapnutý. Preto ho bolo potrebné upraviť. Keďže sa nejednalo o služobnú kameru, mohli ho zosriať tak, aby zachytával len obvinenie. Súd vyhodnotil dôkaz o obvinení ako dôkaz o spáchaní priestupku. Skutočnosť, že bol zákrok nahrávaný duplicitne nebola sťažovateľovi počas konania známa a tento zvukový záznam nebol súčasťou spisu. Avšak táto skutočnosť je irelevantná, lebo ani duplicitný záznam nedokazuje spáchanie priestupku.

Z komunikácie medzi sťažovateľom a policajtom je strach sťažovateľa zjavný, lebo nepravdivému obvineniu by sa sťažovateľ za normálnych okolností bránil. Avšak jeho reakcie boli zdržanlivé a odpovede opatrné. Šikanovanie a opakované fyzické útoky nepotvrdoval videozáznam, ale... rozhodnutia príslušných orgánov. Z nich je zrejmé, že strach by mal na mieste sťažovateľa asi každý.

Obvinenie z priestupku, podľa sťažovateľa, malo len zakryť skutočný motív ppráp. T. Tým bola snaha overiť si, či sťažovateľ má v batožinovom priestore plynovú zbraň a túto informáciu príležitostne pri ďalšom postupe voči sťažovateľovi, a to prostredníctvom tzv. šikanózneho výkonu služby či vyprovokovanej situácie umožňujúcej zámienku na služobný zákrok voči sťažovateľovi...

V žalobe označil sťažovateľ ako žalovaného Krajské riaditeľstvo PZ v Bratislave, Krajský dopravný inšpektorát. Súd nesprávne uvádza, že tento orgán zanikol. Nezanikol, stále pôsobí ako správny orgán. Zanikla jeho právna subjektivita. Tá bola však pre konanie v rámci správneho súdnictva irelevantná. Procesná spôsobilosť je upravená v prvej časti OSP. Podľa ustanovenia § 246c ods. 1 OSP sa ustanovenia prvej časti OSP použijú len pre riešenie tých otázok, ktoré nie sú upravené v piatej časti. Ale otázka označenia žalovaného je upravená v ustanovení § 250 ods. 4 OSP, teda v piatej časti. Preto nie je žalovaným Ministerstvo vnútra SR, ale orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni. Aj v tomto možno vidieť nezákonnosť rozhodnutia.“

8. Z ústavnoprávneho hľadiska sťažovateľ naostatok namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktoré podľa jeho názoru neposkytlo jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s „predmetom súdnej ochrany“.

9. V petite sťažnosti sťažovateľ žiadal vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv podľa ústavy a dohovoru postupom a rozsudkom najvyššieho súdu, zrušil napadnutý rozsudok, vec vrátil na nové konanie, priznal sťažovateľovi primerané zadosťučinenie 10 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

10. Návrh na priznanie finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodnil tým, že nepravdivé obvinenie je súčasťou nezákonných zásahov, ktoré mu „už roky strpčujú život. V dôsledku toho sa nemôže naplno venovať svojej práci a záujmom.“. Podľa jeho názoru ujma mu vznikla i neobjektívnym, nespravodlivým a neodborným posúdením jeho veci.

11. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

14. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Pod ústavnosťou v najužšom zmysle treba rozumieť dodržiavanie ústavy všetkými orgánmi verejnej moci, ale aj právnickými osobami a fyzickými osobami. Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. V súlade s uvedeným ústavný súd v zásade nezasahuje do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Výnimkou sú prípady, kedy dochádza rozhodnutím alebo postupom všeobecného súdu k porušeniu základných práv a slobôd garantovaných ústavou, resp. práv a slobôd zaručených dohovorom ako kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa teda môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

16. Vychádzajúc z uvedených ústavnoprávne relevantných úvah ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti skúmal, či *napadnutý rozsudok nie je neodôvodnený alebo arbitrárny v takom rozsahu, že by to mohlo mať za následok porušenie základného*

práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé prejednanie veci podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

17. Ústavný súd uvádza, že námietky sťažovateľa uvedené v ústavnej sťažnosti sú v zásade totožné s jeho argumentáciou uplatnenou v konaniach pred všeobecnými súdmi, pričom najvyšší súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku aj s odkazom na odôvodnenie rozsudku krajského súdu vysporiadal s nimi takto: «Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím číslo SLV-PS-1120/2012 z 12. decembra 2012 v zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušilo k 31. decembru 2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Bratislave, pričom práva a povinnosti zrušenej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol, a najvyšší súd nemá vedomosť o tom, že by minister využil zákonnú možnosť určiť podľa § 4 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení novely č. 345/2012 Z. z. (ktorá nadobudla účinnosť od 1.1.2013 a bola prijatá zrejme v súvislosti s realizáciou programu ESO), ktorý útvar Policajného zboru má spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania a samostatne konať pred súdom v rozsahu svojej pôsobnosti, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva.

Odvolaací súd po preskúmaní predložených správnych spisov a ich obsahu, vrátane pripojeného videozáznamu, dospel k totožným záverom ako krajský súd v napadnutom rozhodnutí.

Žalobca sa po zastavení vozidla hliadkou polície na videozázname na č. 1. 3 priestupkového spisu Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva policajného zboru Bratislava V č. ORP-P-375/V-OBCP-2011 ako vodič vozidla taxislužby usmieva, je zrejmé, že príslušníkov pozná a so slovami:... „no nemám“..., sa priznáva, že nepoužil počas jazdy bezpečnostné pásy. Na otázku, z akého dôvodu nepoužil počas jazdy bezpečnostné pásy a či vozidlo nemá nainštalovaný airbag, odpovedá, že airbag má, ale je vypnutý.

Celý zákrok je nielen nahratý na videu, ale od začiatku zákroku je hliadka v spojení s operačným strediskom, takže je celý zákrok duplicitne nahrávaný i zvukovo.

Z komunikácie medzi žalobcom a príslušníkmi polície nie je zrejмый strach žalobcu, úzkosť alebo obavy, či čokoľvek iné, čo by nasvedčovalo, a už vôbec nie potvrdzovalo tvrdenie žalobcu o osobe príslušníka ppráp. T., ktorý ho mal v minulosti šikanovať, či dokonca fyzicky napadnúť.

Vzhľadom na to, že uvedený videozáznam potvrdzuje spáchanie priestupku žalobcom, pretože v obci nebol pripútaný bezpečnostným pásom, hoci ako vodič taxislužby v momente jazdy na základe zmluvy neprepravoval osoby a vozidlo mal na mieste vodiča vybavené airbagom a vylučuje neobjektívnosť príslušníkov polície pri jeho objasňovaní, navyše je v zhode s ďalšími písomnými dôkazmi, aj odvolací súd považoval postihnutie žalobcu za prerokovaný priestupok za zákonné, vrátane uloženej sankcie najmä so zreteľom na viacnásobné, opakované sankcie uložené za priestupky v doprave, ktorých sa v dobe dvoch rokov pred spáchaním prerokovaného priestupku dopustil celkovo v piatich prípadoch - 22. augusta 2009, 27. januára 2010, 20. februára 2010, 26. októbra 2010 a 22. decembra 2010.

Z týchto dôvodov sa Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací stotožnil so záverom krajského súdu, že preskúmané rozhodnutia správnych orgánov sú zákonné, preto rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.»

18. Z predloženej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v podstate požaduje revíziu rozsudku najvyššieho súdu, ktorým sa jeho odvolaniu proti rozsudku krajského súdu nevyhovelo. Sťažovateľ sa zameril na vykonané dokazovanie orgánmi činnými v trestnom konaní, resp. všeobecnými súdmi, ktoré napokon sám v sťažnosti vyhodnotil z pohľadu ich obsahu, príp. účelovosti, pritom dospel k opačným záverom ako konajúci krajský súd a následne v odvolacom konaní i najvyšší súd. Inak povedané, závery vykonaného dokazovania sťažovateľ interpretoval inak než konajúce všeobecné súdy. V intenciách už uvedenej stabilizovanej judikatúry ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že mu zásadne neprislúcha hodnotiť vykonané dôkazy (listinné dôkazy, videozáznam, zvukové záznamy a iné), tak ako to požaduje sťažovateľ vo svojej sťažnosti. Takýto postup ústavného súdu by bol v rozpore s už uvedenými úlohami ústavného súdu a de facto by z ústavného súdu vytváral tretiu prieskumnú inštanciu.

19. Ústavný súd konštatuje, že po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (v spojení so závermi vyjadrenými v odôvodnení rozsudku krajského súdu) nezistil, že by skutkové a právne závery boli v rozpore s vykonaným dokazovaním a s na vec sa vzťahujúcou právnou úpravou, ktorý by mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku najvyššieho súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Naopak, ide o právne závery, ktoré sú podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnené a súladné s požiadavkami ústavnej ochrany vyplývajúcej z právnej úpravy základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

20. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami uvedenými v odvolaní sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý rozhodne postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu v správnom konaní a aj v konaní pred súdom na základe zisteného skutkového stavu. Ústavný súd preto nie je oprávnený ani povinný tieto závery (postupy a hodnotenia) nahradzovať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03, I. ÚS 384/2011) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

21. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 232/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na spravodlivé

súdne konanie stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania vrátane jeho dôvodov a námietok.

22. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je teda absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. O taký prípad išlo aj v prerokovávanej veci, preto ústavný súd z už uvedených dôvodov považuje sťažnosť za zjavne neopodstatnenú.

23. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

24. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané na skutočnosť, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2014